

प्रहार गजाली

मुंबईकरांना मेट्रोमुळे एक विलास टेंगारा प्रवास देणाऱ्या मेट्रो वुमन म्हणजे अश्विनी भिडे. एक कर्तबगार आणि निभीड महिला अधिकारी म्हणून त्यांची ओळख आहे. कला प्रयत्नातून आपले शिक्षण पूर्ण करून पुढे एमपीएससी, यूपीएससीसारख्या स्पर्धा परीक्षा उत्तीर्ण करून आयएसएस अधिकारी पदावर त्यांनी आपला खास ठसा उमटवला. रायग्यालाच उपसर्गित, शिक्षणाधिकारी आणि त्यानंतर मेट्रो-३ साठी संचालक अधिकारी म्हणून त्या अग्रेसर आहेत. अशावेळी अभियंता म्हणून कोणतेही शिक्षण किंवा प्रशिक्षण नसतानाही हा टप्पा यशस्वीपणे पेलणाऱ्या अश्विनी भिडे यांनी दैनिक प्रहारच्या 'गजाली' या कार्यक्रमात साहभागी होत प्रहारच्या टीमशी मनमोकळा संवाद साधला. दैनिक प्रहारचे संपादक डॉ. सुकुंत खंडेकर, प्रशासन व लेखा विभागाचे प्रमुख ज्ञानेश सावंत, बरिष्ठ जाहिरात अधिकारी कौशल श्रीवास्तव यांनी त्यांचे स्वागत केले. यावेळी त्यांनी मेट्रोबाबत लोकांनी निर्माण केलेल्या अनेक गैरसमजुती कशा दूर केल्या आणि मेट्रो प्रकल्प हे आकान पेलताना त्यांनी स्वतःला इथे कसे निरव केले याविषयी माहिती दिली.

दूरदृष्टी असलेल्या सनदी अधिकारी

मा रतीय प्रशासकीय सेवेत आपल्या कामाचा ठसा उमटवणाऱ्या आणि मेट्रो वुमन अशी ओळख असलेल्या मुंबई मेट्रो रेल कॉर्पोरेशनच्या (मुं.मेट्रो.कॉ.) व्यवस्थापकीय संचालक आणि मुंबई महानगरपालिकेच्या अतिरिक्त आयुक्त अश्विनी भिडे यांचे मूळ गाव चांगली, परंतु वडील स्टेट बँकेत होते आणि त्यांचा ट्यूस्फर टॅबल जॉन होता. त्यामुळे सांगली आणि कोल्हापूर या दोन जिल्हातील वेगवेगळ्या ठिकाणी त्यांची बदली जायची. त्या ठिकाणी अश्विनी भिडे यांचे मगदी माध्यमातून शिक्षण झाले. शब्दा साध्याच होत्या; परंतु झोकून देणारे शिक्षक आल्याने शिक्षणाचा पाया चांगला झाला. घरात मुलगी, मुलगा असा काही भेद नव्हता.

पुण्यात आल्यानंतर यूपीएससीची माहिती व्हातातच लगली. सीएसएसटी येथील रात्र प्रशासकीय व्यवसाय शिक्षण संस्थेत अभ्याससाठी आले. सावित्रीबाई फुले वर्सतिगृह चॅलिन ड्राईव्ह येथे राहण्यास होते, कारण मुंबईत आमचे कुणी नातेवाईक नव्हते.

वर्षे काम केले. या कालावधीत रायग्यातील प्रादेशिक असमतोलपणाचा प्रस्न निकाली निघाला. आता हा प्रश्नही कुठे चवेल्या येत नाही. त्यानंतर मला एमएमआरडीएमचे काम करण्याची संधी मिळाली. ही संधी एक दृष्टीने मेल्याच दगड होता. अर्बन इन्फ्रास्ट्रक्चर वा विषयात माझ्या कामाची पारदर्शनी नव्हती. डॅजिनीअॅफिशिती संबंध नव्हत. प्रशासनाचा अनुभव होता. त्यावेळी एमएमआरडीए पुरावाच्या बाबत्या त्या पूर्वीनमधून हळूहळू प्रत्यक्ष प्रकल्प अंमलबजावणीमध्ये जात होते. चंद्रशेखर माहोबांनी रस्ते उभारणीमध्ये मोठे काम केले होते.

मी असताना रत्नाकर गायकवाड एमएमआरडीएचे आयुक्त होते. त्यांनी खूप व्यापक स्वरूप केले. सगळ्या इन्फ्रास्ट्रक्चर प्रोजेक्टमध्ये पाणी, मेट्रो स्वच्छतेचे कार्यक्रम घेतले. एमएमआरडीएचे उद्घाटन ते मेट्रोचे सुरू केलेले प्रकल्प पूर्ण करण्याची संधी लाभली. त्यानंतर शिक्षण विभागात बदली झाली. तिथेही सीएसएसआरमधून येणाऱ्या निधीचा वापर कारणासाठी आगही घोरण तयार केले. त्यानंतर मेट्रो ३ साठी माझी निवड झाली. त्यावेळी मुंबई मेट्रो रेल कॉर्पोरेशनचे वेगळे अफिस नव्हते. अफिससाठी जाग मिळवण्यासाठी यंत्रणा उभारवी लागली. हा प्रकल्पही कठीण होता. प्रकल्पसाठी जागा वचण्यास जायचे तर जाग नसल्याने प्रकल्प कुठे उभा करणार असे अनेक प्रस्न होते. पण आधीचा अनुभव, चांगली टीम आणि वेगवेगळ्या टप्प्यात हा प्रकल्प सुरू झाला. शासनानेही खूप सहकार्य मिळाले. लोकांशी सहकार्य मिळाले.

सिंधुदुर्ग जिल्हात मी काम केले. कोकणातील सिंधुदुर्ग जिल्हा हा वेगळाच जिल्हा आहे. तिथे अतिशय शिस्तबद्ध प्रशासन चालते. जिल्हा परिषदेच्या अतिशय व्यवस्थित आणि चर्चा होणारी मॉर्टिंग मी तिथे पहिल्या. प्रशासनामध्ये नागरिकांचा स्हाण तिथे मेळवा प्रमाणावर आहे. तेथील स्वच्छता ही भावली. ग्रामपंचायतमधील कामही चांगल्या पद्धतीने चालते. त्यामुळे मला जिल्हा परिषद प्रशासनाचा खूप चांगला अनुभव आला. बरेच काही शिकावयाल मिळाले. मुळातच सोशल डिव्हिडेंडवरच हा जिल्हा विकासित जिल्हा आहे. तसेच पंचायत राजचे तिथी स्तर येथे जबाबदारीने काम करत.

का विशिष्ट पदावर महिला आहे की पुरुष याच कोट्यातही कामाशी काहीही संबंध नसतो. केवळ आत्मविश्वास आणि काम करण्याची निद असेल तर त्याला यशस्व नाही तर यशाचे धारती गाठता येत. याचे एक उदाहरण म्हणजे मी वुमन अश्विनी भिडे. त्यांच्याशी मारलेल्या चर्चातून त्यांच्या सुरुवातीच्या प्रवासामातून ते मेट्रो नगरपालिका संपूर्ण प्रवासातचही जाणून घेतले. माझी त्यांनी सांगितले की, त्यांचे वडील बँकेत होते. मुळे वडिलांच्या होणाऱ्या बदलीमुळे सांगली शिक्षण या आणि न्यू एन्व्हेरशन शिक्षण संस्था कोल्हापूर येथे टिकाणी मराठी माध्यमातून त्यांनी शिक्षण पूर्ण केले. त्यावेळी स्वतःला झोकून देऊन शिक्षण देणारे अनेक लाभले. त्यामुळे अश्विनी यांच्या शिक्षणाचा हाच मजकूर झाला. त्या माध्यमगावी कुटुंबातल्या मुलांच्या घरी शिक्षणाला अधिक महत्त्व होते. थोडक्यात त्या बोर्डात आल्यानंतर मंडालघात कामाला होणाऱ्या आईच्या काळोनी आयएसएस होणाऱ्या वर कर म्हणून त्यांना सूचवले. सांगलीला शिवाजी ज्योतीबाबातून इंग्लिश लिटरेचर या विषयातून त्यांनी शिक्षण पूर्ण केले. यूपीएससी आणि एमपीएससी या देण्याचा विचार त्यांच्या खोब्यात होता. प्रमाणे एमपीएससी परीक्षेचा निकाल हावी येईपर्यंत एमपीएससी परीक्षा देण्यात त्या उनीघ्न झाल्या होत्या. त्यांच्या मुख्य प्रस्न सुरू झाला. आयएसएस अधिकारी होण्यासाठी लेखी परीक्षा पास झाली तरी कोणतेही वेगळ्या अनुभवातून तुमला योग्य निगमि घ्याय लागतो. त्यामुळे प्रत्येक पाऊल टाकताना एक थड शिकावयाच आहे हे त्यांनी मनःशीर पक्के केले. प्रत्येक गोष्ट शिखातून मिळत नाही त्यांना इथे सूचवायचे आहे. इचलकरंजी इथे विचारायची अधिकारी म्हणून झालेले त्यांचे पहिले स्तर. इथे त्यांना अनेक अनुभव आले. मिळालेले

पद हे जबाबदारीने पेलणाऱ्यासाठी लागणारे कौशल्य हे प्रत्येकाने आपल्यासारखे करायलाच हवे हेच भिडे यांना आलेल्या त्यांच्या प्रत्येक अनुभवातून सांगायचे होते.

१९९५ पासून खऱ्या अर्थाने त्यांचा आयएसएस अधिकारी म्हणून प्रवास सुरू झाला. इचलकरंजीमध्ये झालेले पहिले पॉस्टिंग. इथे त्यांच्यासमोर बरेच प्रस्न होते. त्यानंतर सिंधुदुर्ग जिल्हात मुख्य कार्यकारी अधिकारी म्हणून त्यांची बदली झाली. तत्कालीन मुख्यमंत्री नारायण राणे यांनी सिंधुदुर्ग जिल्हासाठी पर्यटनच्यादृष्टीने खूप काम केले आहे. तसेच सहज एका कार्यक्रमात त्यांची माझ्याशी झालेली सहज भेटही त्यांनी माझ्या पोस्टिंगनंतरही लक्षत ठेवली होती. ही मला माझ्या कामासाठी मिळालेली पोचवावती असल्याचे त्या म्हणाल्या. सिंधुदुर्ग जिल्हाचे शिस्तबद्ध प्रशासन आणि तेथील लोकांचा सहभाग त्यामुळे इथे एक वेगळा अनुभव त्यांना मिळाल्याचे त्या सांगतात. त्यानंतर नागपुरला बदली झाली. तिथे लोकसहभागानुसार वनराई बंधाऱ्याचे काम त्यांना करता आले.त्यानंतर रायग्यालाकडे काम करण्याची संधी मिळाली. पाच वर्षे इम्प्लिचि म्हणून काम केले. त्यानंतर एमएमआरडीएमचे काम करायची संधी मिळाली. हे त्यांच्यासाठी आकान असल्याचे होते. कारण अर्बन इन्फ्रास्ट्रक्चरबाबत त्यांचे कोणतेही बॅकग्राउंड नव्हते.

अभियंता म्हणून कोणते शिक्षण झाले नव्हते. प्रशासनाचा अनुभव होता. इथे बॅटर सल्लागारमधून रोड स्ट्रक्चर, स्वरचना, मेट्रो प्रकल्प यावर त्यांनी काम केले. तिथे काम केल्यानंतर आता मेट्रो प्रकल्प समोर आहे. एमएमआरडीएमचा पोटानती ही एक संस्था. मात्र याचे एक स्वतंत्र कार्यालय नव्हते. त्यामुळे तिथून सुरुवात होती. या प्रकल्पासाठी प्रत्येक व्यक्तीची निवड करावी लागली. अनेक प्रस्न त्यांच्यासमोर होते. पण आधीचा अनुभव, चांगली टीम, अनुभव, चांगली माझ्यासाठी काम करताना अनेक गोष्टी समजून घेतल्या. प्रत्येक प्रकल्प कायदावर रेखाटला जातो तसा होत नाही. तर प्रत्येकवेळी त्यात बदल करावे लागतात आणि ते सुरुधेच्या दृष्टीने महत्त्वाचे असतात. त्यामुळे कोणतेही काम करताना अनेक गोष्टी समजून घेतल्या. प्रत्येक प्रकल्प कायदावर रेखाटला जातो तसा होत नाही. तर प्रत्येकवेळी त्यात बदल करावे लागतात आणि ते सुरुधेच्या दृष्टीने महत्त्वाचे असतात. त्यामुळे कोणतेही काम करताना अनेक गोष्टी समजून घेतल्या.

एक अभियंता म्हणून कोणतेही शिक्षण घेतले नसले तरी प्रशासक म्हणून इतर ठिकाणी काम केलेला अनुभवच कामी येतो. कारण तुम्ही अभियंता होणारा हा प्रकल्प मुंबईकरांसाठी एक सुरक्षित आणि नसले तर तुम्ही काय करणार? त्यामुळे एक प्रशासक म्हणून हे नेमून घेणे हे तुमचे काम असते. मेट्रो-३साठी

काम टीमकडून करून घेताना त्याचे बॅसिक ज्ञान तरी हवे. हे सारे करत असताना अनेक आव्हाने समोर आली. मात्र त्या-त्या वेळी ती आव्हाने पेलत, प्रकल्प पूर्ण केले. या प्रकल्पाविषयी सुरुवातीला अनेक अफवा आणि भीती लोकांच्या मनात होती. एण कोणतही प्रकल्प उभा करताना आधी लोकांची सुरक्षितता महत्त्वाची असते. लोकांच्या पुनर्वसनातून ते मध्ये येणाऱ्या डोंगरवाटांमधून मार्ग काढताना तिथल्या कोणत्याही इश पोहोचणार नाही याची संपूर्ण काळजी घेतली जाते. तेव्हाच प्रकल्प आरखले जातात आणि ते उभे राहतात. त्यामुळे भूमिगत किंवा जमीनीद्वरक होणारा हा प्रकल्प मुंबईकरांसाठी एक सुरक्षित आणि आरामदायी असेल असा विश्वास शेवटी त्यांनी व्यक्त केला.